

LÁSKA MEZI ŘÁDKY

Jodi Picoultová

a

Samantha
van Leerová

COOL
BOO

Láska mezi řádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Picoultová a Samantha van Leerová

Láska mezi řádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COO
BOO

Jodi Picoultová
a Samantha van Leerová

LÁSKA MEZI ŘÁDKY

Ilustrovali
Yvonne Gilbertová a Scott M. Fischer

Přeložila Zuzana Koudelková

Copyright © 2012 by Jodi Picoult and Samantha van Leer
Full-color illustrations copyright © 2012 by Yvonne Gilbert
Black-and-white illustrations copyright © 2012 by Scott M. Fischer
© Jacek Chabraszewski/Shutterstock.com
Translation © Zuzana Koudelková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-386-1

ISBN e-knihy 978-80-7544-427-1 (1. zveřejnění, 2017)

*Emě,
která vždycky bude hrdinkou mého příběhu.
S láskou
Sammy*

*Timovi,
protože někdy se pohádky mohou stát skutečností.
S láskou
Jodi*

VZKAZ OD JODI PICOULTOVÉ

Byla jsem zrovna na knižním turné v Los Angeles, když mi zazvonil telefon. „Mami,“ povídá moje dcera Sammy, „myslím, že mám hodně dobrý nápad na knížku.“

Nebylo to nic neobvyklého. Mezi mými třemi dětmi Sammy vždycky vynikala svou jedinečnou představivostí. Zatímco ostatní děti si hrály s plyšáky, Sammy rozmístila své hračky po domě a začala vytvářet propracované scénáře – tenhle medvídek je zraněný a uvízl na vrcholku Mount Everestu a potřebuje, aby pro něj nahoru vyšplhal pes a zachránil ho. Když byla Sammy ve druhé třídě, zavolal mi její učitel, aby se zeptal, jestli můžu přepsat na počítači Sammyinu povídku. Ukázalo se, že je to povídka na čtyřicet stran. Když mi ji učitel poslal po dceři domů, s jistotou jsem očekávala nesouvislý proud slov. Místo toho jsem se ale začetla do velmi soudržného příběhu o kačence a rybce, které se potkaly v rybníce a staly se z nich nejlepší kamarádky. Kačenka pozvala rybku na večeři a rybka řekla, že

přijde moc ráda. Pak ji ale napadlo: *Co když tou večerí mám být já?*

Tomu se, dámy a pánové, říká ZÁPLETKA a je to jedna z těch věcí, které se nedají naučit. Buď se jako vypravěč narodíte, nebo ne. Moje teprve sedmiletá dcera měla podle všeho přirozený talent na to, aby do textu dostala napětí. Jak Sammy vyrůstala, její kreativita se dále rozvíjela. Její noční můry jsou tak živé, že by v nich Stephen King měl vidět těžkou konkurenci. V dospívání Sammy začala psát poezii. To mě donutilo vystrchat svoje vlastní sešitky s verši, které jsem také v jejím věku psala – ale hned jsem pochopila, že ty Sammyiny jsou daleko lepší než ty moje.

Takže... když mi Sammy řekla, že má zajímavý nápad na knihu pro dospívající dívky, pozorně jsem ji vyslechla.

A víte co? Měla pravdu.

Co když si postavy z knihy žijí vlastním životem, jakmile se kniha zavře? Co když to, že někdo knihu čte, znamená, že postavy jen pořád dokola přehrávají divadelní hru, znovu a znovu... ale přesto mají své sny, naděje, přání a ambice nad rámec svých rolí, v nichž dennodenně vystupují kvůli čtenářům? A co kdyby se jedna z postav zoufale chtěla dostat z knihy ven?

A co kdyby se k tomu všemu do té postavy zamilovala čtenářka a rozhodla se jí pomoci?

„Mami,“ povídá Sammy, zatímco já trpím v dopravní zácpě v Los Angeles.

„Co kdybychom tu knížku napsaly společně?“

„Fajn,“ řekla jsem, „ale to znamená, že ji budeme psát *my obě*. Ne jenom já.“

Následovaly dva roky víkendů, školních prázdnin a večerů, které jsme společně trávily u mého počítače a svědomitě pracovaly na příběhu. Myslím, že Sammy byla překvapená, když viděla, že sedět a zároveň celé hodiny něco tvořit je dost těžká práce. Pro mě to bylo zase poučení – jestli si myslíte, že je těžké donutit vaši dceru, aby si uklidila pokoj, pak přimět ji, aby se soustředila a dokončila kapitolu, když je zrovna venku hezky, je ještě daleko těžší. V psaní jsme se střídaly a každou větu jsme nejdříve řekly nahlas. Já jsem řekla jednu repliku a Sammy za ni hned přidala další. Ze všeho nejlepší bylo, když jsme si navzájem procházely své věty a zjistily, že jsme měly na mysli úplně totéž – bylo to, jako bychom měly stejný sen, a naše psaní tak bylo telepatické.

Stává se mi, že čtu skvělou knihu a pomyslím si: „Teda, kéž bych to byla já, kdo vymyslel tuhle dějovou linku.“ Je pro mě ctí, že mě totéž napadlo, když dějovou linku vymyslela moje dcera. Už ve chvíli, kdy mi Sammy poprvé zavolala, aby mi řekla o svém nápadu, mi přišlo, že je to skvělá myšlenka. Doufám, že až budete *Lásku mezi řádky* číst, budete to vnímat stejně.

ZAČÁTEK

Byl jednou jeden statečný král a jedna krásná královna, kteří žili v daleké zemi. Měli se tak rádi, že kdykoli se někam vydali, každý hned všeho nechal, aby se mohl dívat, jak jim to spolu sluší. Vesničanky najednou zapomněly, proč že se to hádaly se svými muži, kluci přestali holčičkám strkat pavouky do copánků a místo toho se jim zachtělo ukrást od nich polibek a malíři ronili slzy, protože ve svých výtvorech na plátně nedokázali ani zdaleka zachytit něco tak čistého, jako byla láska mezi králem Mauricem a královnou Maureen. Říká se, že v den, kdy se král a královna dozvěděli, že čekají děťátko, se nad celým královstvím vyklenula nevídaně jasná a veliká duha, jako by snad obloha ze samé radosti vyvěsila prapor.

Ne každý to ale králi a královně přál. V jeskyni na samém okraji království žil muž, který se zapřisáhl, že se bude lásce vyhýbat obloukem. Kdo se jednou spálí, ten už si dá na oheň pozor. Rapsullio si kdysi myslel, že bude žít svůj

vlastní pohádkový příběh se šťastným koncem, a to po boku dívky, jež nehleděla na jeho zjizvený obličej a zkroucené končetiny a prokázala mu laskavost, ačkoli zbytek světa se od něj odvrátil. V mysli si přehrával ten den, kdy ho spolužáci prudce srazili do bláta – když vtom se k němu napřáhla štíhloučká bělostná ručka a nabídla mu pomoc. Bez váhání andělskou ruku popadl a představoval si, že ta dívka je jeho záchranným lanem. Celé dny pak trávil tím, že na její počest skládal básně a maloval portréty, které se však její kráse nemohly nikdy vyrovnat, a čekal na vhodný okamžik, kdy by jí mohl vyznat svou lásku. Místo toho ji ale našel v náručí muže, který ztělesňoval všechno to, čím Rapsullio nikdy být nemohl – byl vysoký, silný a předurčený k velkému věcm. Ze samé nenávisti byl Rapsullio den ode dne zkroucenější a podmračenější. Portréty jeho milované teď musely ustoupit plánům na pomstu, které spřádal proti muži, jenž mu tak jednoduše zničil život. Tím mužem byl král Maurice.

Uprostřed jedné noci se za branami království rozeznělo burácení, jaké do té chvíle nikdo neslyšel. Země se otřásala a nebe pročísla ohnivá střela, která zapálila doškové střechy vesnických domů. Král Maurice a královna Maureen vyběhli ze zámku, aby se podívali na obludné černé monstrum s šupinatými křídly o velikosti lodní plachty a s očima rudýma jako rozžhavené uhlí. Noční oblohou se neslo jeho hřmění, jeho dech páchl sírou a sršely z něj plameny. Tento démon se zrodil tak, že Rapsullio namaloval na kouzelné plátno draka a ten oživil.

Král pohlédl na zděšené obličej své poddaných a obrá-

til se na svou ženu, která však mezitím v bolestech klesla na kolena. „Děťátko,“ zašeptala. „Je na cestě.“

Král byl rozpolcený mezi láskou a povinností, ale věděl, co má dělat. Políbil svou ženu, kterou mezitím služebné uložily do postele, a slíbil jí, že se včas vrátí, aby se mohl pozdravit se svým synem. Potom pozvedl meč a se stovkou rytířů v lesklé stříbrné zbroji vyjel udatně a odhodlaně přes padací most ze zámku.

Vyzrát nad drakem však není jen tak. Král Maurice viděl, že ohnivá bestie vyhazuje jeho oddané vojáky ze sedel a jedním švihem je posílá na smrt. Bylo mu jasné, že to musí vzít do vlastních rukou. Do levé ruky popadl meč padlého rytíře, v pravé ruce svíral svůj vlastní meč a takto vyzbrojen se vydal vstříc drakovi.

Zatímco noc postupovala a za hradbami zámku zuřila bitva, královna napjala své síly, aby na svět přivedla syna. Jak už bylo u královských miminek zvykem, hned po narození se k němu slétly kmotřičky víly z tohoto království. Zářily a vznášely se nad královnou, která byla bez sebe bolestí i strachem o manžela.

První víla ozářila postel sprškou světla, jež bylo tak jasné, že se královna musela odvrátit. „Dávám tomuto dítěti moudrost,“ řekla víla.

Druhá víla vyslala proud tepla, které se rozlilo všude kolem místa, kde ležela královna. „Dávám tomuto dítěti oddanost,“ přislíbila.

Třetí víla se chystala dát dítěti do vínku odvahu, protože pořádnou dávku kuráže potřebuje každé královské dítě. Než ale mohla svůj dar nabídnout, královna Maureen se náhle

posadila na postel a před široce rozevřenýma očima se jí zjevilo vidění, v němž jejího muže na bojišti ve svých spárech zuřivě svíral drak. „Prosím vás,“ vykřikla. „Zachraňte ho!“

Víly se na sebe zmateně podívaly. Miminko leželo tiše a nehybně na matraci. Víly už nejednou viděly, jak se čerstvě narozenému děťátku nepodařilo popadnout první dech. Třetí víla proto nechala odvahu, která měla být jejím darem, stranou. „Dávám mu život,“ řekla a slova se jí přitom z úst svinula do dlaně jako žlutá stuha. Tu pak víla spolu s políbením odfoukla novorozeňátku do úst.

V království se povídalo, že ve chvíli, kdy se princ Oliver poprvé dal do křiku, jeho otec Maurice vykřikl naposledy.

Vyrůstat bez otce není žádný med. Zakrátko bylo princí Oliverovi šestnáct let, ale za svůj život vlastně vůbec neměl šanci být dítětem. Místo aby si hrál na schovávanou, se musel učit sedmnáct jazyků. Místo aby si před spaním četl pohádky, studoval zákony svého království. Oliver měl svou matku moc rád, ale zdálo se mu, že ať už je jakýkoli, nikdy nebude takový, jakého by ho chtěla mít ona. Občas zaslechl, jak královna s někým hovoří ve svých komnatách, ale když za ní vešel, našel ji samotnou. Vždy když se podívala na jeho černé vlasy a modré oči a poznamenala, jak Oliver vyrostl a jak se podobá svému otci, měla slzy na krajíčku. Oliverovi ale přišlo, že mu na rozdíl od hrdinského otce chyběla jedna zásadní věc – odvaha. Oliver byl chytrý a oddaný, ale pokud mělo jít o odvahu, bylo to jedno velké zklamání. Svě matce chtěl ale dělat radost, a tak dospívání strávil tím, že se všechno ostatní snažil dělat dobře, a docela to přeháněl.

Každé pondělí zasedal u soudu, aby za ním prostí lidé mohli chodit se svými spory. Vymyslel způsob střídání pěstovaných plodin, takže sklady v království byly vždycky plné, i když nastaly nejkřutější zimy. Spolu s královským čarodějem Orvillem také vyvinul žáruvzdornou zbroj pro případ, že by došlo k dalšímu dračímu útoku (když však musel přejít přes ohniček, aby zbroj otestoval, málem umřel strachy). V šestnácti už byl Oliver dost starý na to, aby se ujal vlády, ale jeho matka ani poddaní na tu chvíli nijak nechvátali. Jak by jim to ale mohl mít za zlé? Úkolem králů je chránit svou zemi. A Oliver se rozhodně do bitvy nehnal.

Měl pro to samozřejmě dobrý důvod. Jeho vlastní otec zemřel s mečem v ruce. Oliver dával přednost životu, a do jeho plánů tak meče moc nezapadaly. Všechno by bylo jinak, kdyby ho otec mohl naučit, *jak* bojovat. Matka mu ale nedovolila vzít do ruky ani kuchyňský nůž. Oliver si vzpomínal jenom na jeden takový souboj nanečisto. Bylo mu deset a s kamarádem Figginssem, synem královského pekaře, si na nádvoří hráli na to, že bojují s draky a piráty. Jednoho dne ale Figgins zmizel. (Oliver si vždycky říkal, jestli za Figginsovým zmizením nestála jeho matka, která ho chtěla ochránit i před *hrou* na bitvu.) Jediný skutečný kamarád, kterého pak Oliver měl, byl toulavý pes, který se objevil právě toho odpoledne, kdy Figgins zmizel. Frump byl skvělý přítel, ale s šermem Oliverovi opravdu pomoci nedovedl. Oliver tedy rostl a choval si v sobě obrovské tajemství: Byl hrozně rád, že nikdy nejel do bitvy, nikdy se neutkal v turnaji, a dokonce ani nikoho nepraštil při hádce... protože hluboko uvnitř ho to děsilo.

To ale mohlo zůstat tajemstvím, jen dokud v zemi panoval mír. Drak, jenž zabil Oliverova otce, se sice odebral do hor a prospal tam šestnáct let, ale to ještě neznamenalo, že nemá v plánu se někdy vrátit. A jakmile by k tomu došlo, žádný ze zákonů, které se Oliver naučil nazpaměť, a žádný z jazyků, kterými dokázal hovořit, by mu bez ostré čepele meče nebyly vůbec k ničemu.

Jednoho dne, když se zasedání soudu blížilo ke konci, se Frump rozštěkal. Oliverův zrak sklouzl až na konec Velké síně, kde stála osamělá postava, od hlavy k patě zahalená do černého kabátu. Muž před Oliverovým trůnem padl na kolena: „Vaše Výsosti,“ řekl úpěnlivým hlasem, „zachraňte ji.“

„Koho mám zachránit?“ na to Oliver. Frump, který se vždycky dobře vyznal v lidech, vycenil zuby a zavrčel. „No tak, lehni,“ zamumlal na psa Oliver a napřáhl ruku, aby muži pomohl na nohy. Muž na okamžik zaváhal, ale pak se ruky chytil, jako kdyby se topil. „Co vás trápí, pane?“ zeptal se Oliver.

„Žijeme s dcerou v království daleko odsud. Teď ji ale unesli,“ zašeptal. „Hledám někoho, kdo by ji vysvobodil.“

To tedy bylo něco jiného, než co Oliver obvykle slýchal – že soused jinému sousedovi ukradl kuře nebo že zelenina v jižním koutu království neroste tak rychle jako ta na severu. Oliverovi hlavou bleskla představa, jak jede ve zbroji zachránit dámu v nesnázích – a z té vidiny se mu dělalo šoufl. Nebohý muž nemohl tušit, že ze všech princů na světě si vybral toho největšího strašpytla. „Určitě najdete prince, který to zvládne lépe než já,“ řekl Oliver. „Já jsem ještě přece jen nováček.“

„První princ, kterého jsem požádal o pomoc, měl moc práce s občanskou válkou ve svém království. Druhý princ zase zrovna vyrážel na cestu, aby se setkal se svou nevěstou. Vy jste jediný, kdo byl ochotný mě vůbec vyslechnout.“

Oliverovi to šrotovalo v hlavě. Bylo už dost špatné, že o své bázlivosti věděl *on*, ale co teprve kdyby se to, že je zbabělec, rozkřiklo po celém království? Co kdyby tenhle muž všem ve své vesnici řekl, že princ Oliver má co dělat, aby se popral s chřipkou... natožpak s nepřítelem?

Oliverovo mlčení si muž nesprávně vyložil tak, že váhá, a tak ze svého kabátu vytáhl malý oválný portrét. „Tohle je Seraphima,“ řekl.

Oliver nikdy neviděl tak půvabnou dívku. Její vlasy byly natolik světlé, že se třpytily jako stříbro. Oči měla temně modré jako královský šat. Pleť jí zářila jako měsíční svit a jen lehounce ji podbarvovaly růžové tváře a rty.

Oliver a Seraphima. Seraphima a Oliver. Znělo to trochu, jako když zazvoní zvoneček.

„Najdu ji,“ řekl Oliver.

Frump k němu vzhlédl a zakňučel.

„Strach si nechám na později,“ šeptl Oliver jeho směrem.

Muž samým vděkem zavrával a na kratičký okamžik se mu kabát rozevřel natolik, že Oliver zahlédl pokroucený zjizvený obličej. Frump se dal znovu do štěkání. Otec nešťastné dívky se vydal ze síně ven a Oliver se zabořil do trůnu s hlavou v dlaních a přemýšlel, na co že to proboha kývl.

„Tak to ani náhodou,“ řekla královna Maureen. „Tam venku je to velmi nebezpečné, Oliver.“

„Tady uvnitř taky,“ opáčil Oliver. „Mohl bych spadnout ze zámeckých schodů. Nebo bych se mohl otrávit dnešní večeří.“

Královniny oči se zalily slzami. „To není legrace, Olivere. Mohl bys umřít.“

„Nejsem otec.“

Jen co to Oliver vyslovil, už toho litoval. Jeho matka sklonila hlavu a otřela si oči. „Celý život dělám, co můžu, abych tě ochránila,“ řekla tiše. „A ty to teď klidně zahodíš kvůli dívce, kterou ani neznáš?“

„Co když ji právě *mám* poznat?“ řekl Oliver. „Co když se do ní zamiluji, jako se do tebe zamiloval můj otec? Nestojí láska za to, aby se pro ni riskovalo?“

Královna pozvedla hlavu a upřela zrak na syna. „Musím ti něco říct.“

Oliver pak seděl asi hodinu jako ochromený a poslouchal matčino vyprávění o Rapscullovi a o tom, jak se z něj stal zlý člověk, o drakovi a vílách, o tom, jaké dary dostal po narození do vínku, a o jednom daru, který nedostal. „Celé roky se bojím, že se Rapscullio jednoho dne vrátí,“ přiznala se. „A že mě připraví i o poslední důkaz lásky tvého otce.“

„Důkaz?“

„Ano, Olivere, důkaz,“ dodala na vysvětlenou. „O *tebe*.“

Oliver zakroutil hlavou. „Tohle nemá s Rapsculliem co dělat. Jde o dívku jménem Seraphima.“

Královna Maureen chytila syna za ruku. „Slib mi, že nebudeš bojovat. S nikým a s ničím.“

„I kdybych chtěl, stejně bych asi nevěděl, jak na to.“ Vrtěl hlavou a usmíval se. „Zatím ještě přesný plán na úspěch nemám.“

„Olivere, byl jsi obdařen mnoha jinými talenty. Pokud má někdo úspěch, tak jsi to ty.“ Matka se postavila a sáhla po kožené šňůrce, která jí visela na krku. „Pro jistotu bys ale měl mít s sebou tohle.“

Ze živůtku vytáhla malý kotouček, který nosila jako náhrdelník, a podala ho Oliverovi.

„To je kompas,“ řekl.

Královna přikývla. „Patřil tvému otci. Měl ho ode mě. V naší rodině se předával z generace na generaci.“ Pohlédla na syna. „Namísto na sever tě vždycky dovede domů.“ Usmála se a na chvíli se propadla do vzpomínek. „Tvůj otec vždycky říkal, že je to jeho talisman pro štěstí.“

Oliver si představil, jak jeho odvážný a nebojácný otec jel bojovat s drakem s touhle věcíčkou na krku. Ano, kompas ho dovedl domů, ale ne živého. Polknul a zamyslel se, jestli je vůbec možné zachránit dívku, aniž by měl u sebe meč. „Vsadím se, že otec se nikdy ničeho nebál,“ prohodil.

„Tvůj otec říkával, že bát se jen znamená mít něco, kvůli čemu stojí za to se vrátit,“ řekla královna Maureen. „A že se bojím, mi říkával každou chvíli.“

Oliver dal matce pusku na tvář a navlékl si kompas na krk. Vydal se do Velké síně a začal se smířovat s tím, že jeho život teď bude hodně, ale opravdu hodně složitý.

OLIVER

Abyste věděli, když vám někdo řekne „Byl jednou jeden...“, tak lže.

Vůbec to není jednou. Ani dvakrát. Je to totiž stokrát dokola a znovu a znovu – pokaždé když někdo otevře stránky téhle staré zaprášené knihy.

„Olivere,“ povídá můj nejlepší přítel. „Šach mat.“

Pohledem sklouznu tam, kam se dívá Frump, a zahledím se na šachovnici. Ve skutečnosti to ale vůbec žádná šachovnice

není. Jsou to jen čtverečky nakreslené do písku na Nekonečném pobřeží a pár víl, kterým neva-

dí dělat nám pěšáky, střelce a dámy. V našem

příběhu se žádná šachová partie nevy-

skytuje, a tak si musíme vystačit s tím,

co máme. Až skončíme, tak je samo-

zřejmě potřeba všechno uklidit, aby

někoho nenapadlo, že příběh v sobě

skrývá ještě něco navíc.

Nevybavuji si, kdy jsem si poprvé uvědomil, že život, jak ho znám, není skutečný. Že ta role, kterou hraju pořád dokola, není nic víc než jen role. A že abych ji mohl hrát, musí se do toho zapojit ještě druhá strana – konkrétně jeden z těch velkých, kulatých a rozpláclych obličejů, jež se nad námi objevují jako šmouha na nebi vždycky, když příběh začne.

Vztahy, o kterých si čtete na stránkách knihy, nejsou vždycky takové, jakými se zdají být. Když zrovna nehrajeme své role, můžeme si dělat, co se nám zachce. Je to celkem složité – jsem princ Oliver, ale zároveň princ Oliver *nejsem*. Když se knížka zavře, přestanu předstírat, že mě zajímá Seraphima nebo že bojuji s drakem, a místo toho můžu někam vyrazit s Frumpem nebo ochutnávat výtvoř, které královna Maureen tak ráda vymýšlí v kuchyni, nebo se jít smočit v oceánu spolu s piráty, kteří jsou ve skutečnosti celkem milí chlapi. Jinými slovy, vedle životů, jež hrajeme, když si čtenář otevře knížku, máme ještě jiné životy. Všem ostatním tu stačí vědět, že to tak je. Baví je opakovat příběh donekonečna a zůstat ve své roli i tehdy, když jsou čtenáři pryč. Ale já jsem si s tím vždycky lámal hlavu. Je logické, že když mám svůj život mimo tenhle příběh já, mají ho i čtenáři, jejichž obličej se nad námi vznáší. *Oni* uvnitř knížky uvěznění nejsou. Kde přesně tedy *jsou*? A co dělají, když se knížka zavře?

Kdysi se stalo, že jedna malá čtenářka shodila knihu na zem a kniha zůstala ležet otevřená na stránce, kde se píše jen a jen o mně. Celou hodinu jsem pak sledoval, co se děje v jiném světě. Obři stavěli monstrózní budovy z kostek, na jejichž stranách byla nakreslená písmena. Taky nořili ruce do nízko položeného stolu plného písku, který byl stejný

jako ten, co máme na Nekonečném pobřeží. Stáli před malířskými stojany, jež vypadají jako ten, na kterém maluje Rapsullio, ale jejich malířský styl byl zcela mimořádný: Namáčeli ruce do barev a ty pak po celém papíru roztírali do všech stran. Nakonec se jedna žena z jiného světa, asi tak stará jako královna Maureen, se zamračeným obličejem nahnula nad knížku. „Děti! Tohle se s knížkami nedělá,“ řekla, než mě zaklapla.

Když jsem ostatním vyprávěl o tom, co jsem viděl, jen krčili rameny. Královna Maureen mi poradila, abych si o svých divných snech promluvil s Orvillem a požádal ho o lektvar na spaní. Frump, který je mým nejlepším přítelem jak v příběhu, tak i mimo něj, mi věřil. „Ale není to jedno, Olive-re?“ zeptal se. „Proč plýtvat časem a energií na to, že budeš přemýšlet o místech, kam se nikdy nedostaneš, a o lidech, kterým se nikdy nebudeš podobat?“ Hned jsem zalitoval, že jsem to vůbec vytahoval. Frump nebyl vždycky psem. V příběhu byl zachycen jako Figgins, který byl od dětství mým nejlepším kamarádem, ale kterého také Rapsullio zaklel do psí podoby. Zmínka o Figginsovi v textu figuruje jen jako vzpomínka na minulost, a tak když někdo o mém kamarádovi čte, vidí ho jenom jako psa. Z toho důvodu zůstává v psí podobě i mimo příběh.

Frump mi sebral dámu. „Šach mat,“ povídá.

„Jak to, že mě pokaždé porazíš?“ povzdychnu si.

„Jak to, že mě pokaždé necháš?“ odvětí Frump a poškrábe se za uchem. „Pitomý mouchy.“

Když jsme v práci, Frump nikdy nemluví – jenom štěká. Všude mě následuje jako věrné štěně. Když ho vidíte hrát,

nikdy byste nehádali, že v běžném životě pořád všechny okolo sebe sekýruje.

„Myslím, že nahoře na stránce 47 jsem viděl slzu,“ říkám tak nenuceně, jak jen to dokážu, ačkoli od chvíle, kdy jsem to místo uviděl, nedovedu myslet na nic jiného, než že se tam chci dostat zpátky a prozkoumat to. „Chceš se na to jít kouknout?“

„Namouduši ne, Olivero. Znovu tam nejdu.“ Frump obrátí oči v sloup. „Vždycky tě napadne nějaký nesmysl a pak si za ním jdeš jako kuň s klapkami na očích.“

„Volali jste mě?“ Socks přiklusal blíž. Je to můj spolehlivý oř a také další zářný příklad toho, že to, co vidíte, není vždycky pravda. I když si odfrkává a podupává s jistotou hřebce, s nímž máte tu čest se setkat na stránkách našeho světa, jakmile se knížka zavře, stane se z něj nervózní potřeštěnec se sebevědomím, jaké má možná tak moucha.

Usměju se na něj, protože kdybych to neudělal, mýsl by si, že se na něj zlobím. *Až tak moc* je on choulostivý. „Ne, my jsme...“

„Jasně jsem slyšel slovo *kuň*...“

„To byl jen takový slovní obrat,“ řekl Frump.

„No když už jsem tady, tak mi řekněte pravdu,“ na to Socks, který se začal točit v pŭlkruhu za svým ocasem. „Tohle sedlo mi dělá hrozně velký zadek, že jo?“

„Ne,“ nechám se slyšet já, zatímco Frump zuřivě vrtí svou hlavou.

„Jsi samý sval,“ povídá Frump. „Vlastně jsem se tě chtěl zrovna zeptat, jestli teď neposiluješ.“

„To mi říkáte jen tak, abych se cítil líp,“ popotáhne Socks.

„Hned mi bylo jasné, že tu poslední mrkev už jsem si k snídani dávat neměl.“

„Vypadáš skvěle, Socksi,“ trvám si na svém. „Vážně.“ Socks ale pohodil hřívou a trucovitě se vydal na druhou stranu pláže.

Frump se převrátil na záda. „Jestli budu muset znova poslouchat naříkání tohohle tupého koně...“

„Přesně o tom já mluvím,“ skočím mu do řeči. „Co když nemusíš? Co kdybys mohl být kdekoli a *kýmkoli* se ti zachce?“

Mám takový sen. Je trochu přihlouplý, ale vidím se, jak jdu po ulici, kterou jsem nikdy předtím nešel, ve vesnici, již nedokážu poznat. Kolem mě se prožene dívka, jejíž černé vlasy za ní poletují jako vlajka ve větru, a jak chvátá, vrazí do mě a spadne. Když se napřahuji, abych jí pomohl na nohy, cítím, že mezi námi přeskočila jiskra. Její oči mají barvu medu a já se od nich nemůžu odtrhnout. *Konečně*, řeknu, a když ji políbím, chutná to jako máta a zima a ani trochu jako Seraphima...

„Jo, jasně,“ přeruší mě Frump. „Kolik tak asi bude pracovních pozic, na které shánějí basety?“

„Jsi psem jenom proto, že se to tak píše v příběhu,“ řeknu mu. „Co kdybys to mohl změnit?“

Frump se zasměje. „Změnit. Změnit příběh. Ten se ti povedl, Ollie. Když už jsi v tom, proč neuděláš z oceánu grepový džus a nezařídíš, aby mořské panny létaly?“

Možná má pravdu. Možná to *je* jenom moje představa. Zdá se, že všichni ostatní v téhle knize jsou naprosto spokojení s tím, že jsou součástí příběhu. Vyhovuje jim, že jsou

jako otroci nuceni dělat a říkat pořád dokola jedno a to samé, jako by hráli v představení, které nikdy neskončí. Nejspíš si myslí, že lidé v jiném světě mají zhruba stejný život jako my. Pro mě je ale těžké uvěřit, že čtenáři každé ráno vstávají ve stejnou dobu, snídají vždy totéž a pak si jdou na několik hodin sednout na jednu a tu samou židli, prohodí pár stejných slov se svými rodiči, pak jdou spát, ráno vstanou a jede to zase celé nanovo. Spíš si myslím, že žijí neuvěřitelné životy – a slovem neuvěřitelný myslím, že vše závisí na jejich svobodné vůli. Pořád si říkám, jaké by to asi bylo pocítit, že se kniha otevírá, ale *neprosit* královnou, aby mi dovolila vydat se na výpravu. Vyhnout se pasti víl a nedovolit padouchovi, aby se mi vysmál. Zamilovat se do dívky s medovými očima. Potkat někoho, koho jsem ještě neviděl a jehož jméno neznám. Přitom opravdu nejsem náročný. Klidně bych byl místo prince řezníkem. Nebo bych přeplaval oceán a oslavovali by mě jako sportovní hvězdu. Nebo bych se popral s někým, kdo mě předběhne ve frontě. Rád bych dělal *cokoli* jiného než to, co dělám pořád dokola tak dlouho, kam až moje paměť sahá. Myslím, že mi ani nezbyvá nic jiného než věřit, že svět toho nabízí daleko víc než jen to, co se nachází na těchto stránkách. Anebo tomu možná jen zoufale *chci* věřit.

Porozhlédl jsem se po ostatních. Když nás nikdo nečte, dostává se ke slovu naše skutečná povaha. Jeden z trollů loudí melodii z flétny, kterou si vyřezal z bambusové větve. Víly luští křížovky, které pro ně vytváří kapitán Crabbe, ale v jednom kuse podvádějí, protože se dívají do kouzelné křišťálové koule. A Seraphima...

Pošle mi vzduchem políbek a já se přinutím ke strojenému úsměvu. Asi je hezká, s těmi svými stříbrnými vlasy a s očima jako fialky, které rostou na louce nedaleko zámku. Ale číslo jejích bot je větší než její IQ. Je třeba upřímně přesvědčená o tom, že když ji pořád dokola zachraňuji, tak k ní musím doopravdy něco cítit. Přitom

je to ale jen součást mojí práce.

Přiznám se, že líbat krásnou dívku není zrovna velká dřina. Ale po chvílce vás zkrátka omrzí, že je to pořád to samé, zas a znovu. Do Seraphimy jsem se rozhodně nezamiloval, ale zdá se, že tahle drobnost jí nějak uniká. Proto se vždy, když ji políbím, cítím provinile. Dobře vím, že ode mě chce víc, než kolik jí toho jsem ochoten dát, když se knížka zavře.

Frump po mém boku dlouze a tesklivě zavyje. To je druhý důvod, proč se cítím tak provinile, když líbám Seraphimu. Je do ní zamilovaný tak dlouho, jak se jen pamatuji, a to všechno ještě zhoršuje. Jaké to musí být, dívat se na mě den co den, jak předstírám, že jsem se zamiloval do dívky, do níž on je úplně blázen? „Promiň, kamaráde,“ řeknu mu. „Kéž by si uvědomovala, že je to jen naoko.“

„Za to nemůžeš,“ řekne suše. „Jen děláš, co musíš.“

Jako kouzlem se najednou objeví záblesk oslepujícího světla a šev oblohy se nad námi roztrhne. „Na místa!“ vykřikne Frump, celý bez sebe. „Honem! Všichni zaujměte pozice!“ Odběhne, aby pomohl trollům rozložit most, který se pak za chvílku zase začne stavět.

Popadnu svou blůzu a dýku. Víly, které nám nahrazovaly šachové figurky, vyletí jako jiskry, svým světlem do vzdu-

chu přede mnou vykreslí slova UVIDÍME SE POZDĚJI a odletí do lesů. „Jasně, a ještě jednou díky,“ řeknu zdvořile a myslím na to, že musím spěchat do zámku, abych stihl svůj první výstup.

Co by se stalo, říkám si, kdybych přišel pozdě? Co kdybych se loudal nebo se zastavil, abych si přivoněl k liliím, které rostou u zámecké brány, a nebyl jsem na svém místě, když se knížka otevře? Nešla by otevřít? Nebo by příběh začal beze mě?

Chci udělat pokus – zpomalím, tahám nohy za sebou. Najednou ale ucítím, jak mnou něco šhubne, jako bych měl vepředu na blůze magnet, a proženu se stránkami. Slyším, jak stránky, jimiž prolétávám, šustí, moje nohy běží dvakrát rychleji než obvykle a s úžasem se dívám pod sebe. Zaslechnu Sockse, jak řehtá ve své kóji v královských stájích, šplouchání mořských panen, které se zanořují zpátky do moře, a najednou jsem tam, kde mám být – před královským trůnem ve Velké síni, u rozhodčího soudu. „Už bylo načase,“ poznamená Frump. V poslední chvílce se nad námi rozprostře zářivé světlo a místo toho, abych se jako obvykle díval do dále, tentokrát vzhlednu nahoru.

Vidím obličej čtenářky. Na okrajích je rozmazaný, trochu jako když se díváte na slunce z oceánského dna. Nedokážu se odtrhnout, zrovna tak, jako když někdo zírá do slunce.

„Olivere!“ zasyčí Frump. „Soustřed' se!“

Odvrátím se tedy od očí, které mají tu dokonalou medovou barvu, a od úst, jež jsou malinko pootevřená, jako by se snad jejich majitelka chystala vyslovit moje jméno. Uhnu pohledem, odkašlu si a pomilionté v životě vyřknu svoji první repliku v příběhu.

Koho mám zachránit?

Svoje repliky jsem si nenapsal sám. Byly mi určeny už kdysi dávno, sám nevím, kdy to bylo. Vyřknu ta slova, ale skutečný zvuk se ozve v mysli čtenářů, nevychází z mého hrdla. Stejně tak všechny naše pohyby, které děláme, jako bychom hráli na jevišti, se jaksi uskutečňují prostřednictvím představitosti někoho jiného. Je to, jako by se obraz a zvuk z našeho maličkého a vzdáleného jeviště přenášel do myšlenek našich čtenářů. Nejsem si jistý, jestli jsem se tuhle informaci někdy nějakým způsobem dozvěděl – nebo jestli jsem to prostě věděl odjakživa, stejně jako když se podívám na trávu, spojím si ji s její barvou a vím, že ta barva je zelená.

Nechal jsem Rapsullia, aby mě přesvědčil, že je šlechtic z daleké země a že mu unesli dceru. Jeho řeč jsem slyšel už tolikrát, že si ji občas mumlám spolu s ním. V příběhu samozřejmě žádnou dceru nemá. Jenom na mě líčí past. To já ale ještě nemám vědět, i když jsem tu scénu hrál už tisíckrát. Takže když už zase mluví o princích, kteří nechtějí zachránit Seraphimu, přemýšlím o dívce, jež nás čte.

Už jsem ji viděl. Je jiná než většina našich čtenářek – těmi jsou buď matky, jako královna Maureen, nebo malé holky, které se snadno nechají uchvátit příběhem o princezně v ohrožení. Zdá se, že tahle čtenářka je asi tak stejně stará jako já. Ale to vůbec nedává smysl. Určitě dobře ví – stejně jako já –, že pohádky jsou jen vymyšlené příběhy. A že šťastné konce nejsou skutečné.

Frump se kolébá po černobílé mramorové podlaze, s vervou vrtí ocasem a pak přede mnou smykem zastaví.

Najednou slyším hlas – vzdálený a jakoby v tunelu, ale

i tak dost zřetelný: „Delilah, už jsem ti to říkala *dvakrát*... přijdeme pozdě!“

Čas od času slyším, co říkají čtenáři. Většinou si nečtou nahlas, ale sem tam se někdo pustí do hovoru nad otevřenou knížkou. Díky tomu, že umím dobře poslouchat, jsem se dozvěděl spoustu věcí. Třeba to, že *Atť tě blechy štípou celou noc* je zřejmě běžný způsob, jak někomu popřát dobrou noc, a to i když pokoj zjevně není zamořen hmyzem. Zjistil jsem, že v jiném světě mají věci, které my nemáme: televizi (což je něco, co rodiče nemají tak rádi jako knihy), Happy Meal (všechna jídla zřejmě radost nepřinášejí – jenom ta, která jsou spolu s hračkou zabalena do papírového balíčku) a sprchy (něco, co si lidé dávají, než jdou spát, a co je úplně promáčí).

„Jen chvíličku, než dočtu...“ povídá dívka.

„Tuhle knihu jsi četla už tisíckrát. Dobře víš, jak to dopadne. Řekla jsem *hned!*“

Už jsem několikrát slyšel, jak se tahle čtenářka baví s tou starší ženou. Z jejich hovorů jsem vytušil, že to bude její matka. Pokaždé Delilah říká, aby tu knihu odložila a šla ven. Aby se šla na procházku nadýchat čerstvého vzduchu. Aby si zavolala s kamarádkou (i když nevím, co nebo na koho by měly volat) a šla do kina (ať už je to cokoli). Vždycky čekám, jestli svoji matku poslechne. Většinou si ale najde výmluvu, aby mohla číst dál. Někdy jde ven, ale i tam si otevře knížku a pokračuje v četbě. Nedokážu vám popsat, jak je to pro mě frustrující. Já jsem tady, strádám uvnitř knížky, z níž bych nejradši unikl, a ona si zas nepřeje nic jiného než být bez přestání ponořená do příběhu.

Kdybych si mohl s touhle Delilah popovídat, zeptal bych

se jí, proč je proboha ochotná vyměnit jedinou vteřinu života ve svém světě za vteřinu v pohádce, kde já jsem chycený jako v pasti.

S jinými čtenáři už jsem ale zkoušel mluvit. Věřte mi, byla to první věc, kterou jsem chtěl vyzkoušet, když jsem začal snít o životě v jiném světě. Kdyby se mi povedlo zařídit, aby si mě ten, kdo drží knihu, všiml, možná bych měl šanci utéct. Lidé, kteří mají knížku v ruce, mě ale vidí jen tehdy, když se odehrává příběh. A když se odehrává příběh, musím se držet scénáře. Pokusím se říct něco jako „Prosím, poslouchejte mě!“, ale z mých úst se místo toho ozve „Právě jedu zachránit princeznu!“, jako bych byl nějaká loutka. Kdyby se někdy ukázalo, že mám skutečnou naději, že mě čtenáři uvidí takového, jakým doopravdy jsem a nejen v mé roli, udělal bych pro to asi cokoli. Řval bych z plných plic. Běhal bych dokola jako šílený. Zapálil bych se. Nebo cokoli jiného, díky čemu bych mohl upoutat čtenářovu pozornost.

Dokážete si představit, jaké by to bylo, kdyby váš život představoval jen řadu dní, jeden jako druhý, pořád dokola? Možná že jsem jako princ Oliver dostal dar života... ale nikdy jsem nedostal šanci žít.

„Už jdu,“ zavolá Delilah přes rameno a já ztěžka vydechnu, aniž bych si před tím uvědomoval, že zadržuji dech. Představa, že nebudu muset pokračovat v tom nekonečném kolotoči, je pro mě tím největším darem.

Když se knížka začne zavírat, všechno kolem nás se roztočí v závratném víru, ale na to už jsme tady všichni zvyklí. Něčeho se honem chytíme – třeba svícnu, nohou od stolu nebo v zoufalých případech i visících ocásků písmen

jako je g nebo y – a vydržíme to, dokud se stránky úplně nezavřou.

„No,“ řeknu a přestanu svírat cíp závěsů. „Zdá se, že tentokrát jsme z toho vyváz–“

Než ale stihnu dokončit větu, proletím stránkami, kterými někdo rychle listuje, a náš svět se otevře v posledním úseku příběhu. Jako kouzlem se vedle mě objeví zářící Seraphima v třpytivých šatech. Frump má na krku stříbrnou stuhou přivázané snubní prsteny. Trollové drží sloupy svatebního altánku. Jsou ovázané hedvábnými stuhami, které upředli skříťci, a mořský váněk jimi povlává. Mořské panny se shromáždily na oceánské mělčině, odkud naši svatbu zatrpkle sledují.

Pohlédnu dolů a zmocní se mě panika.

Šachovnice. Pořád tu je. Skříťci, kteří nám dělali šachové figurky, jsou samozřejmě pryč. Čtverečky, jež jsem nakreslil klackem do písku a které jsou důkazem, že když tuto knihu nikdo nečte, žije si vlastním životem, zůstaly na pláži.

Nevím, proč se kniha nevrátila do původního stavu. Nikdy takové chyby nedělá. Kdykoli se přeneseme na novou stránku, jsme nachystaní, v kostýmech a se vším potřebným na svém místě. Možná se to ale už někdy stalo a já jsem to jenom nepostřehl. Je ale logické, že když jsem to teď zpozoroval já, někdo jiný by si toho mohl všimnout také.

Třeba čtenářka.

Delilah.

Zhluboka se nadechni, Olivere, řeknu si. „Frumpe,“ syкну. Frump zavrčí, ale já mu dobře rozumím: Ted' ne.

Fajn, Olivere, povídám si pro sebe. Není to žádná katastrofa. Lidé čtou pohádky kvůli šťastným koncům, ne aby pátrali po sotva patrné šachovnici nakreslené do písku na poslední stránce.

I tak se k sobě snažím přitáhnout Seraphimu, abych schoval šachovnici pod jejími nadýchanými šaty. Seraphima to ale špatně pochopí a myslí si, že ji chci mít blíž u sebe. Nakloní ke mně bradu, zamrká, zavře oči a čeká na polibek.

Všichni čekají. Trollové, víly, mořské panny. Piráti svírající lana, jimiž je omotán drak Pyro, aby zůstal pod kontrolou.

I čtenářka čeká. A když dostane, co chce, zavře knížku a bude to.

Tak *dobře*.

Nakloním se k Seraphimě a políbím ji. Prohrábnu rukou její vlasy a přimknu celé její tělo ke svému. Cítím, jak pod mým dotykem taje, jak se ke mně vine. Není můj typ, ale nakonec proč bych si svou práci neměl užít.

„*Delilah!*“

Jak se ta dívka skloní blíž ke knížce, obloha nad námi po-
temní.

„To je zvláštní,“ šeptne.

Její prst sjede dolů, až se dotkne samotného kraje našeho světa, a celý obraz i s námi se prohne. Zadržím dech a pomyslím si, že mě chce chytit, ale ona se místo toho dotkne přesně toho místa, kde je do písku vyrytá šachovnice.

„Tohle,“ povídá, „tady nikdy předtím nebylo.“

DELILAH

Jsem divná.

Všichni to říkají. Hádám, že proto, že zatímco ostatní patnáctileté holky se baví o tom, jaký lesk na rty je nejlepší a který herec je víc sexy, já si raději někam zalezu a čtu si knížku. Ale vážně – byli jste někdy v poslední době na střední? Nevím, kdo z normálních lidí by se chtěl bavit s neandertálskými hokejisty nebo běžet trestnou uličkou zlých holek, které posedávají u skříněk jako módní policie a vyjadřují se k mým vybledlým kotníčkovým kečkám a svetřům ze sekáče? Díky, nechci. Daleko radši budu předstírat, že jsem někde jinde. Kdykoli otevřu stránky nějaké knihy, tak se to i stane.

Máma si o mě dělá starosti, protože jsem samotářka. To ale není tak úplně pravda. Moje nejlepší kámoška Jules mi naprosto rozumí. Máma si za to může sama, že se nedokáže

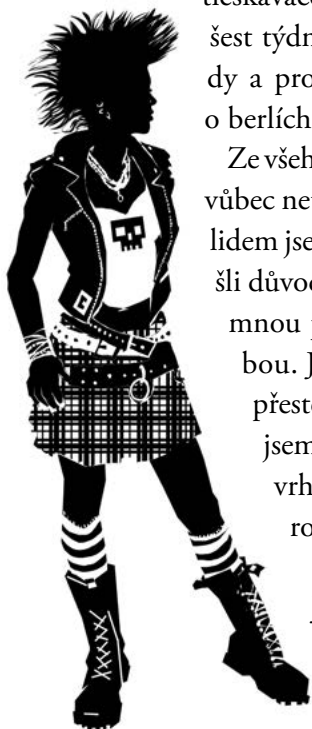
povznést nad spínací špendlíky, které nosí Jules v uších, a nad její růžové číro. Nejlepší ale je, že když jsem s Jules, nikdo se po mně ani neohlédne.

Jules rozumí mojí závislosti na knížkách. Ona to má stejně s béčkovými horory. Všechny hlášky ze *Slizu* umí dokonale nazpaměť. A o oblíbených holkách z naší školy říká, že jsou jako přes kopírák.

Jules ani já oblíbené nejsme. Já rozhodně nikdy oblíbená nebudu a k nikomu oblíbenému se nedostanu ani na sto metrů. Loni jsme jednou v tělocviku hráli softbal a já jsem se napráhla pálkou a rozbila jsem koleno hlavní roz-tleskávače Allie McAndrewové. Allie pak celých šest týdnů nemohla stát na vrcholku živé pyramidy a pro korunku královny školního plesu si šla o berlích.

Ze všeho nejhorší na tom bylo, že do míčku jsem se vůbec netrefila. Než k tomuhle incidentu došlo, pár lidem jsem vůbec nevadila. Najednou si ale i oni našli důvod, aby mě ignorovali, posmívali se mi nebo mnou praštili o skříňku, když procházíme chodbou. Jedinou výjimkou byla Jules, která se sem přestěhovala týden po tom, co se to stalo. Když jsem jí říkala, jak jsem se stala společenským vyvrhelem, smála se. „Škoda že jsi jí nerozbila rovnou obě,“ podotkla.

S Jules před sebou nemáme žádné tajnosti. Já vím, že hltá telenovely, a ona ví, že moje máma je uklízečka. Jenom jednu věc jsem zatím Jules neřekla – a to, že se jí během

posledního týdne vyhýbám, protože se stydím za to, co jsem si zrovna vybrala na čtení.

Čtu pohádku pro děti ze základky.

Jestli si myslíte, že dostat hlavní roztleskávačku doslova na kolena je společenská sebevražda, zkuste si před ostatními na střední škole číst dětskou knížku. Když čtete Dostojevského, jste divní, ale chytrí. Když čtete komiks, jste divní, ale jdete s dobou. Když čtete pohádku, tak jste prostě jen trapáci.

Na tenhle příběh jsem narazila před měsícem, když jsem si tiše jedla svačinu ve školní knihovně. Sedím tam, žvýkám toustový chleba s burákovým máslem a najednou si všimnu, že jedna knížka v regále je otočená na bok a vzhůru nohama, jako by se tam nějak zasekla. Napadlo mě, že paní Winxové, naší knihovnici, pomůžu, a šla jsem to dát do pořádku, když vtom jsem do konečků prstů dostala strašně silnou elektrickou ránu.

Knížka byla potrhaná a měla povolený hřbet. Čekala bych, že v tomhle stavu se měla dávno dostat do každoročního bazaru, kde si můžete koupit staré romány za pár drobných. Knížka byla ilustrovaná – evidentně pohádka –, ale byla zařazená mezi literaturou faktu o první světové válce. A nejpodivnější ze všeho bylo to, že na sobě neměla čárový kód, který je potřeba načíst, když se knížka půjčuje.

„Paní Winxová,“ zeptala jsem se. „Četla jste někdy tohle?“

„Ale ano, kdysi dávno,“ povídá paní knihovnice. „Je to vlastně dost výjimečná kniha. Autorka k ní ručně namalovala obrázky a nechala ji svázat.“

„To musí stát majlant!“

„To zas ne,“ na to paní Winxová. „Ta autorka se proslavila příběhy o záhadných vraždách. Tohle pro ni byl spíš takový

experiment. Prototyp, se kterým pak už nikdy dál nepracovala. A byla to taky vlastně poslední kniha, kterou napsala. Já jsem byla velkou fanynkou těch jejích ostatních knížek, a tak když jsem tuhle zahlídla v jednom antikvariátu, nemohla jsem ji tam jen tak nechat. Asi za niklák jsem tu knížku koupila pro školní knihovnu.“

Podívala jsem se na obálku – *Mezi řádky* od Jessamyn Jacobsové.

Rozhodla jsem se, že to prozkoumám ještě ten den. V hodině biologie jsem si pohádkovou knížku schovala do učebnice a přečetla jsem ji od začátku až do konce. Je to o princovi jménem Oliver, jenž se vydá zachránit princeznu, kterou zlý Rapsullio zajal jako rukojmí. Problém je, že Oliver se na rozdíl od většiny pohádkových princů nevrhá do nebezpečí právě s nadšením. Jeho otec zemřel v bitvě, a Oliver je i proto přesvědčen, že riskovat se nevyplácí.

Myslím, že právě kvůli tomu jsem se nemohla od čtení odtrhnout. První věc, kterou se dozvíte o Oliverovi, je, že pro něj nebylo snadné vyrůstat bez táty. To jsou slova, s nimiž se sama úplně ztotožňuji. Můj otec nezemřel v bitvě, ale opustil mámu, když mi bylo deset, a našel si novou a lepší rodinu. Ten rok máma každou noc brečela. Já jsem nosila domů samé jedničky – ne proto, že bych milovala školu, ale proto, aby máma nebyla zklamaná i ze mě. Přestěhovaly jsme se do malého domku a máma musela pořádně dřít. Uklízela domy holek, které se ke mně chovaly jako k největšímu póvlu.

A teď jedno velké příznání: Oliver je hezčí než všichni kluci u nás ve škole. Akorát tedy má jenom dva rozměry a je kreslený. No ale vzpomeňte si na Wolverina v x-menovských ko-

miksech a řekněte sami, jestli není sexy. A když se koukám na ilustraci s Oliverem, který má vlasy černé jako uhel a světlé oči, přijde mi, jako by se ze stránky díval přímo na mě. Jasně, každá normální holka by to chápala jako signál, že musí víc chodit ven. Ale já nemám moc kam jít.

Jo a navíc je inteligentní. Zdolává jednu překážku za druhou. Ne mečem, ale svou chytrostí. Třeba když ho zajme trojice přišerných mořských panen, které šílejí po klucích, slíbí jim, že jim domluví rande výměnou za balíček věcí, které vyplavaly z moře po ztroskotání lodi. Jde vlastně o odpadky, staré harampádí, které vyvrhlo moře, ale Oliver je dokáže využít k tomu, aby unikl ze spárů draka chrlícího oheň, jenž zabil jeho otce. Oliver není typický princ. Rozhodně vůbec nesedí do té škatulky, ve které by ho ostatní chtěli mít. Takže je trochu jako já. Je to ten typ kluka, jemuž by vůbec nevadilo být s vámi na rande a přitom si jen společně číst. A taky umí líbat, na rozdíl od Leonarda Uberhardta, který se mě v sedmé třídě za prolézačkami v podstatě pokusil celou spolknout.

Během prvního týdne jsem tu knížku přečetla tolikrát, že už jsem se její slova naučila nazpaměť. Přesně jsem věděla, kde je jaký obrázek. Zdálo se mi o tom, že mě honí Raps-cullio nebo že mě kapitán Crabbe nutí projít se po prkně smrti. Každý týden jsem knihu vracela zpět do knihovny, protože taková jsou školní pravidla. Musela jsem počkat, až ji další den vrátí do police, aby tak měl šanci si ji přečíst i někdo jiný. Ale koho jiného z mých vrstevníků zajímají pohádky? Knížka tam na mě vždycky znovu čekala, takže jsem si ji mohla zase půjčit a potvrdit svoji pozici ztroskotance číslo jedna.

Máma si dělala starosti. Jak může být holka jako já, která klidně zvládne číst romány pro dospělé o tisíce stranách, posedlá dětskou knížkou?

Odpověď na tuhle otázku jsem znala, ale nikomu bych to nepřiznala.

Princ Oliver mi rozuměl líp než kdokoli jiný na světě.

Nikdy jsem se s ním neseťkala, to je pravda. Šlo jenom o vymyšlenou postavu, to je taky pravda. Ale byl přesně tím, koho lidé potřebují: temperamentním hrdinou, pohotovým mírotvůrcem, mazaným mistrem úniků. Ale je to tak, Oliver nikdy neexistoval jinde než na stránkách knihy a v hlavě jedné spisovatelky. Nevěděl, jaké to je, když vás banda roz-tleskávaček nacpe do skříňky a vy tam zůstanete zamčení, dokud váš křik neuslyší školník.

Dneska jsem se vzbudila, chvíli jsem zírala do stropu a pak jsem se rozhodla, že tenhle den bude jiný. Zaprvé vrátím tu knihu do knihovny. Do čtenářského deníku si napíšu, že jako domácí četbu teď čtu *Hunger Games* (stejně jako 98 % mojí třídy), a vysvětlím, proč fandím Peetovi, a ne Galeovi. Řeknu Jules, že bychom o víkendu měly zajít do toho levného divadla na filmový maraton *Rocky Horror*. Během biologie se pak konečně odhodlám, abych si popovídala se Zachem, který je se mnou ve dvojici na laborkách. Zach je vegan, naši třídní masožravku krmí kousky tofu a patrně zachrání všechny velryby, ještě než mu bude jednadvacet.

Je to tak, dneska je den velkých změn. Vstanu, dám si sprchu a obleču se, ale pohádková

knížka leží dál na mém nočním stolku, přesně tak, jak jsem ji tam položila, než jsem šla spát. *Tohle je evidentní závislost*, pomyslím si a svádím boj s pokušením ještě si naposled aspoň kousíček přečíst. Prsty mě úplně svědí. Přejeďu jimi po vazbě a pak přece jen knihu popadnu a s povzdechem se hladově zachtu do příběhu. Je to jako tik v oku, jako vráska v mojí mysli. Svráštím čelo a prolistuji stránky s dialogem. Je tam, kde má být. Pak sjeďu pohledem na obrázek. Princ sedí na trůně a po boku má svého psa.

„Delilah!“ zaječí máma. „Už jsem ti to říkala *dvakrát*... přijedeme pozdě!“

Zírám na stránku a přimhouřím oči. Co to tady je? „Jen chvíličku, než dočtu...“

„Tuhle knihu jsi četla už tisíckrát. Dobře víš, jak to dopadne. Řekla jsem *hned!*“

Rychle projedu celou knížku, až nalistuji poslední stránku. Dívám se na obrázek a nemůžu uvěřit, že jsem si toho nikdy dřív nevšimla. Nalevo od princezny Seraphimy, hned vedle jejích třpytivých šatů, je v písku nakreslená mřížka. Vypadá to jako mřížka na piškvorky. Nebo jako šachovnice.

„To je zvláštní,“ řeknu potichu. „Tohle tady nikdy předtím nebylo.“

„DELILAH EVO!“

Když na mě máma zavolá oběma jmény, znamená to, že je *opravdu* naštvaná. Zaklapnu knížku a nacpu si ji do batohu. Pak rychle seběhnu po schodech dolů, abych do sebe naládovala snídani, než mě máma hodí do školy.

Když sáhnu po krajíčku chleba a začnu si ho mazat más-

lem, máma už si po sobě umývá hrnek. „Mami,“ zeptám se, „četla jsi někdy knížku, která by se... změnila?“

Máma se po mně ohlédně. „No, jasně, když jsem poprvé četla *Jih proti Severu* a Rhett odešel od Scarlett, bylo mi patnáct a myslela jsem si, že neopětovaná láska je divoká romantika. Když jsem to pak četla podruhé loni v létě, přišlo mi, že ona je hloupá a on je sobecký hňup.“

„To jsem nemyslela... V tomhle případě ses změnila *ty* – ne ta kniha.“ Ukousnu si chleba a spláchnu to pomerančovým džusem. „Představ si, že jsi nějaký příběh četla stokrát a že se pokaždé odehrával na lodi. A pak jednoho dne otevřeš knížku a najednou je to zasazené na Divokém západě.“

„To je nesmysl,“ na to máma. „Kniha se ti před očima nezmění.“

„Ta moje jo,“ odvětim.

Máma se otočí a podívá se na mě s hlavou na stranu, jako by se nemohla rozhodnout, jestli jsem blázen, lžu nebo obojí. „Musíš víc spát, Delilah,“ prohlásí.

„Myslím to vážně, mami...“

„Jen sis všimla něčeho, cos předtím přehlédla,“ povídá máma a obléká si sako. „Jedeme.“

Ale já jsem nic nepřehlédla. Vím to.

Celou cestu do školy mám batoh na klíně. S mámou se bavíme o věcech, na kterých vůbec nezáleží – v kolik přijde domů z práce, jestli umím všechno na písemku z matiky, jestli bude sněžit –, přitom se ale nedokážu soustředit na nic jiného než na tu nenápadnou šachovnici vyrytou do písku na pláži na poslední stránce pohádky.

Naše auto zastaví před školní budovou. „Tak hezký den,“

řekne máma a já jí dám pusku na rozloučenou. Proběhnu kolem klučika se sluchátky v uších a oblíbených holek, které všude zásadně chodí v hloučku. (No vážně, už jste někdy viděli jednu *samotnou*?)

Školní páreček, o kterém všichni mluví, Brianna a Angelo (kterým se taky říká BrAngelo), se k sobě tisknou před mojí skříňkou.

„Bude se mi po tobě stýskat,“ povídá Brianna.

„Mně po tobě taky, zlato,“ zašeptá Angelo.

Proboha. Vždyť nejede na cestu kolem světa. Jde jen do své třídy.

Nedošlo mi, že to říkám nahlas, dokud nezpozoruju, jak na mě oba zírají. „Starej se o sebe,“ řekne Brianna.

Angelo se zasměje. „Nebo si najdi kluka.“

Odcházejí s rukama omotanýma jeden kolem druhého a zaklesnutýma do zadní kapsy od kalhot.

Nejhorší na tom je, že mají pravdu. Nevím, jak vypadá pravá láska, a nepoznám ji, ani kdyby mě praštila rovnou mezi oči. Když si vezmu, jaké zkušenosti s romantikou má moje máma, tak by mě to ani nemuselo trápit. Ale někde v koutku myslí si vždycky říkám, jaké by to asi bylo, být pro někoho tou nejdůležitější osobou na světě. Jaké to je, cítit, že vás kus chybí, když zrovna nejste spolu.

Do kovové skříňky vedle té mojí něco bouchne. Koukám, že je to ruka Jules, která se snaží upoutat moji pozornost. „Nazdar,“ řekne. „Vnímáš?“ Dneska má na sobě černý závoj, minisukni a legíny, které jsou na několika místech prořízlé jako od žiletky. Vypadá jako mrtvá nevěsta. „Kdes včera byla? Poslala jsem ti asi tisíc zpráv.“

Na chvíli zaváhám. Svoji pohádkovou posedlost jsem před Jules skrývala. Ale jestli mi má někdo uvěřit, že se mi knížka změnila před očima, tak je to moje nejlepší kamarádka.

„Promiň,“ odpovím. „Šla jsem brzo spát.“

„Hm. Všechno, co jsem ti psala, bylo o Vegeklukovi.“

Zčervenám. Když jsem naposled spala u Jules, asi ve tři ráno jsem se jí přiznala, že mě napadlo, že Zach, co se mnou chodí na laboroky, by nebyl až tak k zahození.

„Slyšela jsem, že minulý víkend se muchloval s Mallory Wegmanovou.“

Mallory Wegmanová se už muchlovala venku s tolika kluky z naší třídy, že se jí říká Lovkyně. Nechám tuhle novinku zapadnout, stejně jako skutečnost, že než jsem si ráno začala číst, chvíli jsem na Zacha myslela. Přišlo mi, jako by to bylo už tisíc let.

„Zach všem říká, že mu místo zeleninového burgru podstrčila opravdový a že to jeho organismus neunesl, takže si vůbec nepamatuje na nic z toho, co společně dělali.“

„Tak to asi muselo být poctivé hovězí,“ zamumlám.

Chvíli se pokouším Zacha oplakávat, když už se mi skoro začal líbit, ale stejně dokážu myslet jenom na Olivera.

A pak přijde přiznání: „Něco ti musím říct.“

Jules se na mě podívá a najednou zvažní.

„Četla jsem jednu knihu a pak... se změnila.“

„Tomu rozumím,“ povídá Jules. „Když jsem poprvé viděla *Útok vraždících rajčat*, pochopila jsem, že život už nikdy nebude jako dřív.“

„Ne, nejde o to, že bych se změnila *já*. To ta kniha se změnila.“ Zašmátrám v batohu, vytáhnu knížku a nalistuju poslední stránku. „Koukni.“

Princ? Stojí tam, kde vždycky, jasně.

Princezna? Taky tak.

Frump? Vesele vrtí ocasem.

Šachovnice?

Není tam.

Ani ne před půl hodinou tam ještě byla a najednou je pryč.

„Delilah?“ osloví mě Jules. „Jsi v pohodě?“

Cítím, jak mě polívá studený pot. Zavřu knížku a zase ji otevřu. Rychle zamrkám, aby se mi projasnil zrak.

Nic.

Znovu nacpu knihu do batohu a zamknu skříňku. „Hm, no, tak já musím,“ řeknu Jules a za zvuku zvonění se kolem ní protáhnu.

Jen tak pro pořádek, já nikdy nelžu. Nekradu. Nechodím za školu. Jsem prostě příkladná studentka.

To, co teď udělám, je proto tím víc šokující. Já, Delilah McPheeová, odbočím na opačnou stranu a zamírím k tělocvičně, ačkoli mám být ve třídě.

„Delilah?“ zvednu zrak a uvidím, že přede mnou stojí ředitel. „Nemáš být ve třídě?“

Usměje se na mě. Taky by ho nenapadlo, že bych se mohla ulívat z vyučování.

„No... paní Winxová mě požádala, abych jí od tělocvikářky donesla jednu knihu.“

„Aha,“ povídá ředitel. „V pořádku!“ řekne a naznačí rukou, že mám pokračovat.

Chvilí na něj zůstanu zírat. Vážně je tak jednoduché být někým, kým nejsem? Pak se dám do běhu.

Nezastavím se, dokud nedoběhnu do šatny. Víím, že takhle

brzo ráno tam nikdo není. Sednu si na lavičku, z batohu vytáhnu knihu a znovu ji otevřu.

Pořádná pohádka není nic pro ustrašence. V pohádkách se stává, že děti honí vlk nebo je sní čarodějnice, ženy upadají do kómatu a zažívají útrapy, které jim způsobují zlé příbuzní. I přesto všechna ta bolest a utrpení tak nějak stojí za to, když nakonec vede ke šťastnému konci a ti, kteří zažívali příkoří, potom žijí šťastně až do smrti. Najednou je úplně jedno, jestli jste z pololetní písemky z francouzštiny dostali dvojku nebo jestli jste jediná holka, co nemá s kým jít na jarní ples. Šťastný život až do smrti to všechno přebije. Ale co když se to *až do smrti* může nějak změnit?

To se stalo mámě. Jednu dobu byla do táty zamilovaná, jinak by se přece nevzali. Teď s ním ale nechce mluvit, ani když mi volá na narozeniny nebo na Vánoce. Možná to tedy ani s tou pohádkou není tak přesné. Možná by poslední věta měla znít spíš nějak jako: *To, co vidíš, nemusí vždy platit.*

V písku pořád žádná šachovnice není.

Začnu zuřivě listovat stránkami. Na většině z nich je princ Oliver s někým nebo s něčím – se svým psem, zloduchem Rapsculliem nebo princeznou Seraphimou. Na jedné ilustraci je ale sám.

Ta je vlastně moje nejoblíbenější.

Je to už skoro ke konci příběhu – po tom, co Oliver vyzraje na draka Pyra a nechá tu bestii v péči kapitána Crabbeho a jeho pirátů. Piráti draka naloží na svou loď, Oliver zůstane sám na břehu a dívá se nahoru na útesovou stěnu u věže, v níž je vězněna Seraphima. Na obrázku na straně 43 na ni začne lézt.

Zvednu knížku, abych ji měla blíž před očima a viděla na Olivera lépe. Je nakreslený barevně, s jeho vlasy černými jako uhel si pohrává vánek a jeho ruce jsou napjaté, jak leze na příkrý skalnatý útes. Lahvově zelenou sametovou blůzu má úplně potrhanou. Nejprve mu ji svým ohnivým dechem ožehl drak Pyro a pak si ji roztrhl, když se vyprošťoval z pout na pirátské lodi. Svou dýku svírá v zubech, aby mu nepřekážela v náročném výstupu. Obličejem je otočený k oceánu a sleduje, jak loď mizí v dálce.

Myslím, že tenhle obrázek se mi tolik líbí právě kvůli Oliverovu výrazu ve tváři. Čekali byste, že v takový okamžik se v něm bude zračit neúprosné odhodlání. Nebo že z něj bude vyzařovat láska k princezně, od níž ho dělil už jen kousek. Místo toho se ale tváří... no... jako že mu něco chybí.

Jako kdyby byl raději na té pirátské lodi. Nebo kdekoli jinde než zrovna tam, kde je – na skalnatém útesu.

Jako kdyby něco skrýval.

Nahnu se ještě blíž, až se nosem skoro dotýkám stránky. Jsem tak blízko, že vidím obrázek rozmazaně, ale jsem si jistá, že Oliver na okamžik odvrátil zrak od oceánu a upřel své oči na mě.

„Kéž bys byl skutečný,“ zašeptám.

Z reproduktoru v šatně se rozezná zvonění. To znamená, že hodina v mé třídě skončila a že musím na matiku. S povzdechem položím rozevřenou knížku na lavičku. Rozepnu batoh a sáhnu po ní.

Zalapám po dechu.

Oliver stále šplhá na příkrý skalnatý útes. Dýku, kterou svíral mezi zuby, teď ale drží v pravé ruce. Ostrá špička ocelové čepele po sobě zanechává v černé žule rovnou tenoučkou rýhu a po ní ještě jednu zaoblenou.

P

Protřu si oči. Tohle není Kindle nebo iPad, jen úplně obyčejná stará kniha. Žádné animace, žádné zvony nebo pískání. Zatajím dech, dotknu se papíru přímo v tom místě a pak zase prst zvednu.

Na skalnatém útesu se pomalinku objevují dvě slova.

POMOZ MI.

STRANA 11

Oliver zjistil, že osud je mu nakloněn, protože jeho nastávající nebyla v kómatu, ani nebylo potřeba, aby za ní vyšplhal po laně z jejích vlasů, což byla dobrá zpráva. Na její záchranu se ale vydával naslepo. Vůbec netušil, kde by měl dívku hledat.

Osedlal svého hřebce Sockse, vyjel před zámecké hradby a váhal, co dál. Sklouzl pohledem na Frumpa pobíhajícího po jeho boku a nahlas se zeptal: „Tak kudy, kamaráde?“ Došlo mu, že zachraňovat princeznu je nesmírně obtížné, když nemáte žádnou stopu, jíž byste se mohli chytit.

Frump zaštěkal a namířil čumák do Čarovného lesa.

Oliver se ošíval. To sice *byla* nejrychlejší cesta do chatrče kouzelníka Orvilla – a na nikoho lepšího jste se v celém království opravdu nemohli obrátit, pokud jste potřebovali radu ohledně záchranné výpravy –, ale byla to také cesta plná nebezpečí. V lese byly kořeny, o něž by kůň za cvalu mohl zakopnout, a také větve, které rostly nízko nad zemí.

Na některých místech byl les tak hustý, že jste před sebe neviděli ani na krok. A protože šlo o les začarovaný, cestičky, které se jím linuly, byly jako neustále se měnící bludiště. Na stejnou cestu jste se podruhé už nikdy nedostali.

Zavřel oči a představil si princeznu Seraphimu. Kdyby se mu ji nepodařilo zachránit, protrpěla by zbytek života v zajetí zloducha.

Na druhou stranu ale nemohla *počítat* s tím, že se Oliver objeví...

Sáhl po kompasu, který mu visel na krku, a pomyslel na domov, z něhož se zatím vzdálil jen na pár kroků. Možná měla matka pravdu. Možná že riskovat se opravdu nevyplácí. Než však stihl sám sebe přesvědčit, že nejlepší bude naměřovat své kroky zpět do bezpečí zámku, přeletěl mu přes obličej drobný záblesk světla. Přimhouřil oči a uviděl, že to je víla. Tahle malá stvoření jsou hrozná, žijí se na lžích a pomluvách. Jsou známá tím, že dokážou uspat dospělého muže a ukrást mu z mysli všechna tajemství. Oliver se rozmáchl rukou, asi jako když se někdo snaží odehnat hmyz, ale víla jenom vyletěla do výšky jako jiskra, pak přelétla k Socksovi a prudce ho kousla do zadku.

Hřebec se vzepjal a vyrazil do Čarovného lesa. Oliverovi nezbývalo než se koně zuby nehty držet a doufat, že Frump bude jeho tempu stačit.

Pomocí opratí se princi Oliverovi nakonec podařilo koně zastavit. „V pořádku, nic se neděje,“ uklidňoval se a rozhlížel se kolem sebe, aby se zorientoval.

Byla ale taková tma, že nebylo nic vidět. Vtom se najednou objevila malinká světelná tečka. A pak další. A třetí.

Když přimhouřil oči, uviděl dlouhé štíhlé vílí nohy, ozářené světlem vycházejícím z jejich třepotajících se křídel.

Jedna víla se mu vznášela přímo před obličejem a úplně ho uchvátila. Její vlasy byly jako vlnící se hříva jisker a při pohybu šustěly. Její pleť byla téměř průsvitná a zářila ve tmě jako tvář lunny. Když se usmála, objevily se zoubky jako hroty maličkových dýk. V mžiku vyrazila k Oliverovu krku a zakousla se mu do kůže.

„Au!“ vykřikl Oliver a ohnal se po víle, jež si ze rtů olizovala jeho krev.

„Chutná královsky,“ řekla víla. „Po víně a bohatství.“

„Jsem princ,“ ozval se Oliver. „A právě jedu zachránit princeznu.“

Druhá víla přistála Oliverovi na ruce a zabořila mu své žiletkové zoubky do palce, až vyjekl bolestí. „Lže,“ povídá druhá víla. „Cítím z něj strach.“

Třetí víla elegantně přistála na špičce Oliverova nosu. „Strach? Já vím, s kým máme tu čest.“ Podívala se Oliverovi zpříma do očí. „Je to syn královny. Já jsem Jiskra. Ta, co ti dala moudrost.“

První víla se vznesla hned vedle ní. „Já jsem Plamínek. Dala jsem ti oddanost.“

„A já jsem Třpytko,“ řekla druhá víla. „Dala jsem ti život.“

„Děkuji vám za všechny dary,“ zdvořile odvětil Oliver. Jak by se také měl princ chovat jinak než zdvořile. „Teď bych ale velmi ocenil, kdybyste mě nechaly projít lesem.“

„To nejde,“ povídá Jiskra. „Je to moc nebezpečné.“

Plamínek přikývla. „Hoch, kterému chybí statečnost, by neměl riskovat.“